

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

บารมีเต็มที่แล้วอยู่ไม่ได้

ก่อนจึงหัน

นำทองมาให้เป็นน้ำไหลชิมนะ คลังหลวงของเราบกพร่องมากทอง คนทั้งประเทศจะหาทองคำเข้าสู่คลังหลวงบ้างไม่ได้หรอก ให้ดูหัวใจตนเองๆ ซึ่งเป็นลูกของชาวไทยเราทั้งประเทศ นี่เราจะหนุนสมบัติที่สำคัญๆ อันเป็นหัวใจของชาติเข้าสู่คลังหลวงของเราซึ่งเป็นหัวใจของชาติเหมือนกัน อย่าสักแต่ว่าทำๆ ให้คิดถึงความสำคัญแห่งชาติของตน นี่นำทุกอย่างๆ คิดเต็มเหนี่ยวๆ ไม่ใช่สักแต่ว่าทำๆ จุดไหนๆ ที่บกพร่องและจุดสำคัญๆ อยู่จุดไหนนี่คิดหมด สมควรอย่างไรก็แนะๆ บอกทางไป ให้เดินตามๆ ไม่ใช่บอกเฉยๆ พิจารณาเต็มเหนี่ยวแล้วออก บอกออกมาๆ เรียกว่าพาก้าวเดิน เปิดทางให้ ให้พากันพิจารณาทุกอย่างนะ

ที่พี่น้องทั้งหลายได้อุตสาห์ทำมานี้เหมาะสมแล้ว ต่อไปก็ให้เป็นแบบเดียวกัน ใครจะรับรองชาติไทยของเรา ก็คือคนไทยทั้งชาติเป็นผู้รับรอง อะไรบกพร่องก็บกพร่องในคนไทยเอง บกพร่องทุกคนถ้าบกพร่อง สิ่งใดในจุดสำคัญบกพร่อง สมบัติต่างๆ บกพร่อง เช่นอย่างคลังหลวงของเรา ก็เรียกว่าบกพร่องกันทั้งประเทศ ไม่ใช่บกพร่องธรรมดา บกพร่องทั้งประเทศ และบกพร่องทุกคนๆ เมื่อมีเข้าไปๆ หนุนเข้าไป ก็เต็มตื้นขึ้นมาด้วยกันทุกคน สูดท้ายประเทศไทยเต็ม ให้คิดอย่างนั้นทุกคน

เราพยายามที่สุดแล้วกับพี่น้องชาวไทยเรา เป็นห่วงเป็นใยทุกด้านทุกทาง ออกแ่งไหนๆ พิจารณาแล้วถึงออก ไม่ใช่สักแต่ว่าออกๆ สุ่มสี่สุ่มห้า เราคิดทุกอย่าง เพราะฉะนั้นการพูดของเราจึงตรงแนวๆ เลย ไม่เคยสะทกสะท้านกับสิ่งใด ใครจะว่าดีว่าชั่วว่าแบบไหนก็ตามเราพิจารณาโดยธรรม ธรรมนี้เลิศเลอแล้วไม่สนใจ ใ้อปากอมขี้มันเห่าว้อกๆ แวกๆ สนใจอะไรกับมัน คนนี้มันไม่ใช่จะทำชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ให้เจริญนะ มันจะเหยียบย่ำทำลายลงไป โดยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม ที่พวกเราหนุนชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ของเรา นี้เรียกว่าหนุนประเทศชาติของเราทั้งชาติ ทั้งศาสนา พระมหากษัตริย์ไปด้วย ให้เห็นเป็นของสำคัญทุกคน

นี้ได้อุตสาห์พยายามทุกสิ่งทุกอย่างแล้วกับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย พาทำอะไรนะ คิดเรียบร้อยแล้วค่อยทำๆ ไม่สักแต่ว่าทำ การสอนก็เหมือนกัน เราสอนตามอรรถตามธรรม ตรงแนวตามธรรม ไม่สนใจกับใครที่จะมาว่าแบบไหนๆ อย่างที่เป็นมานั้น พระพุทธเจ้าก็เคยเป็นมาแล้ว เขาจ้างวานกันให้ดำให้โจมตีพระพุทธเจ้า ดำพระพุทธเจ้า พระองค์เสด็จบิณฑบาต เขาจ้างคนให้มาดำ เขาได้รับเงินเขาก็ดำ แต่ดำ

เขาไม่ได้ด่าถึงใจดำพระพุทธเจ้า เขาด่าเพื่อเอาเงินเท่านั้น ผู้จ้างต่างหากที่จะเป็นบาป เป็นกรรมที่หนักที่สุด ก็คือผู้จ้าง ผู้รับไปเขาเห็นแก่เงินเขาก็ว่าไปอย่างนั้น ว่าไอ้อูฐ ไอ้ลา ว่าพระพุทธเจ้านะ เขาไม่ได้เป็นมาด้วยความเคียดแค้น เขาว่าด้วยเขาได้เงิน

เรื่องเหล่านี้ก็เคยมีมาแล้ว ไอ้เราตัวเท่าหนูจะไม่ให้เขาดำหนดิเตียนได้ยังไง แต่เราจะเอาความตำหนิติเตียนมาเป็นอุปสรรคอย่างเดียวไม่ได้ เราต้องเอาเหตุเอาผล อรรถธรรม ก้าวเดินตามนี้ พวกมันจำเอานะ ให้พร

หลังจ้งหัน

เราเห็นแล้วสภาพของทางโน้น(ลาว) โอ้ย นำสงสารมาก สพุเพ สตุดา อันว่าสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น ครอบโลกธาตุเลย ไม่มี ไกลมีไกล สพุเพ สตุดา ครอบไปหมด นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้าครอบหมด ที่เขาแจกไปนั้นเขาก็เอาภาพมาให้เราดู คือเราให้เขาไปรถสิบล้อหนึ่งคัน เขาไปแจกแล้วก็ถ่ายภาพมาให้ดู เขามาขอบคุณเมื่อสองสามวันนี้ เราดูภาพที่คนมารับกับของ รู้สึกว่าไม่สบายใจ จึงซ้ำอีกทีหนึ่ง คือคนมารับมาก ของมากก็จริงแต่สู้คนไม่ได้ คนมากกว่าของ วันที่เขามารับเขาถ่ายภาพไว้หมด

จึงมาคิดอีก ตกลงก็ให้ทางโน้นมา วางวันไหนให้มา เขาตกลงว่าจะมาวันที่สาม เราก็จะเตรียมตั้งแต่วันที่สอง คิดว่าเอาศาลาใหญ่ดีกว่า เข้าทางโน้นเลยไม่ต้องเข้ามานี้ลำบาก เอาศาลาใหญ่ ข้าวก็มาลงที่นั่น ทุกอย่างเอามาลงที่นั่นหมด ที่วารรถสองคันมานี้ ต้องให้เต็ม เขาว่าจะเอารถเทรลเลอร์มา เทรลเลอร์เทรลแล้วอะไรก็มาเถอะถ้างเราได้ ขึ้นเวทีแล้วให้มา วางั้นเลย ให้ปุ้เทรลเลอร์มาก็พังทั้งนั้น เอาให้พัง เข้าใจไหม ปุ้เทรลเลอร์เคยมีไหม อย่ว่าแต่เทรลเลอร์รถเทรลเลอร์ ให้ปุ้รถเทรลเลอร์มาก็มา ถ้างได้ขึ้นเวทีรอแล้วให้มาบอกจ้เลย เต็มหมด เข้าใจไหม มาเท่าไรให้เต็มหมดเลย ก็เรามั่นนิสัยอย่างนี้

เครื่องมือแพทย์ยังไม่มาหมดนะ วันที่ ๓ เขามารับของก็ทราบเอง เขาว่าจะมาตอนเช้า เพราะทราบแล้วว่าเราอยู่ตอนเช้า นอกจากนั้นเวลาของเราไม่แน่นอน เขามาเขาก็อยากพบเรา เขาอาจจะมาตอนเช้าวางั้น ก็เลยคุยกันถามกันอะไรบกพร่องถามอีกทีหนึ่ง เราจะฟังให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เต็มด้วยน้ำใจที่มีเมตตา ล้วนๆ คือให้เต็มหัวใจที่มีเมตตาต่อโลกขนาดไหน เอาให้เต็มเหนียว เต็มกำลังของเราที่มีเมตตา จนกระทั่งไม่มีอะไรติดมือๆ ตลอดไปเลย นี่ละเมตตาเป็นอย่างนั้น เมตตากวาดออกๆ ถ้าเป็นเรื่องกิเลสแล้วเห็นแก่ตัว กวาดเข้ามาๆ แบบไหนก็กวาดทั้งนั้น พอได้ทางไหนๆ เอาหมด กิเลสกินไม่เลือก คือกิเลส กิเลสนี้กินไม่เลือก ธรรมะพอดิบพอดีทุกอย่าง เรียกว่าธรรมเป็นแบบเป็นฉบับได้

นี้จะเอาข้าวเหนียวแหละมาก ทางโน้นกินข้าวเหนียวกัน ถ้าไม่มีข้าวเจ้าเลยก็ไม่เหมาะ โรงพยาบาลก็มีอีก หรือโรงพยาบาลก็โรงพยาบาลข้าวเหนียวอย่างว่าเธอะ ถ้าอย่างนั้นก็แล้วแต่เราไม่ว่า ที่ถูกก็ควรจะมีบ้าง ให้ข้าวเหนียวเป็นส่วนมาก ข้าวเจ้าเป็นส่วนน้อย ต้องมีบ้าง(ผู้ว่าฯ บางทีคนไข้ต้องทานอาหารอ่อนๆ อาจจะเป็นข้าวต้ม) นั่นซีถึงเวลาแก่มาเป็นอย่างนั้น คิดดูซิเราก็ลูกข้าวเหนียว กินแต่ข้าวเหนียวมา พอแก่มานี่ข้าวเหนียวปล่อยทิ้งเลย มีแต่ข้าวเจ้าเห็นไหมละ เดียวนี้หมูนข้าวเจ้าทั้งหมดเลย แน่ะเป็นอย่างนั้น ธาตุชั้นธมันลงรอยอะไรก็ต้องเป็นไปตามธาตุชั้นธ มันเป็นของมันเอง เราไม่ได้จัดได้แฉง ธาตุชั้นธมันเหมาะของมัน

อายุ ๖๐-๗๐ มีแต่ข้าวเจ้าทั้งนั้นเลย ข้าวเหนียวไม่เอา มันเหมาะกับข้าวเจ้า เอาข้าวเจ้า นี่คนไข้ก็ต้องเป็นข้าวเจ้า เช่น โรงพยาบาลต้องมีข้าวเจ้าบ้าง วันนี้คนไม่มากเท่าไรนัก ที่ไม่มากไม่ใช่อะไรนะ แตกกระจัดกระจายไปงานกฐินวัดนั้นกฐินวัดนี้แยกกันออกๆ ผู้ที่มานี้ก็มีแต่ครอบครัวเดียวกัน ผู้ที่ไปกฐินก็มี ระยะเวลาเป็นระยะกฐินทางบ้านแพงเราก็กำหนดแล้ว วันที่ ๑๒-๑๓ วันที่ ๑๒ เราไป วันที่ ๑๓ ทอดแล้วมา นี่ก็เป็นสองวัดเหมือนกัน สงสาร จนมาก ชาวบ้านก็จน ทางวัดไม่จนได้ยังไง ชาวบ้านจนทางวัดจะมาเป็นเศรษฐีนั่งเต่งเหม่งได้หรือใช้ไหม ก็ขอกินกับเขานี้วะ เขาจนวัดก็จน

เพราะฉะนั้นข้าวสารนี้จะแยกไปทางฝั่งลาวด้วย แยกไปทางโน้นมากกว่าทางเรา ข้าวสารกะว่าอย่างน้อยไม่ต่ำกว่าพันถุงๆ หนึ่ง ๑๒ กิโล อย่างน้อยต้องพันถุง นี่เรากะไว้ย่อมๆ แต่เวลาได้จริงๆ ข้าวไม่ต่ำกว่าพันห้า นอกจากนั้นเครื่องของอะไรๆ ก็จะไปเติมเหนียวเหมือนกัน ถ้าทำแล้วเอาอย่างนั้น วันที่ ๑๓ เป็นวันถวายกฐินบ้านแพง

บ้านแพงนี้เหตุเบื้องต้นก็คือพ่อแม่ครูจารย์มันไปอยู่วัดบ้านแพง ตรงที่วัดบ้านแพงกลางบ้านทุกวันนี้เป็นดงป่าใหญ่ๆ ท่านไปภาวนาอยู่ที่นั่น บ้านห่างกันจนเป็นกิโลตลาดเขานะ ตลาดก็ไม่มาก จากนั้นเป็นดงทั้งหมด ที่รอบๆ เขาทำอะไรทำนั่นแต่ก่อนเป็นดงทั้งหมด เดียวนี้กลายเป็นบ้านเป็นนาไปหมดเลย วัดนี้เลยอยู่จุดนั้น เราไปก็เกี่ยวกับพ่อแม่ครูจารย์มันเป็นต้นเหตุนะ ถ้าท่านอยู่ที่ไหนเรามักจะติดตามเรื่อย ๆ เพราะบุญคุณของท่านสุดหัวใจเลย

พ่อแม่ครูจารย์มันกับสมเด็จวัดพระศรีมหาธาตุ นั่งอยู่บนหัวใจเราสององค์ เราบอกตรงๆ เลย นี่ก็คือว่าเราเคยอยู่กับสมเด็จมหาวิรวงศ์ ที่วัดพระศรีมหาธาตุ ชื่อพิมพ์ เปรียญ ๖ ประโยค นี่คือนักเสียดสะ เราอยู่กับท่านเราจึงต้องสงวนไว้เพื่อท่านๆ ท่านยังมาขนาบเราอีก เอามาอะไรนี่ คือวันไหนที่ท่านจะแจกรวมนี้ จับสลาก ดิดเบอร์ๆ ดิดหมดเลย เรียกมาทั้งวัดเอาหมด นี่เป็นเรื่องใหญ่ ส่วนเรื่องย่อยตลอด กระจายอยู่ตลอด ท่านไม่มีอะไรละ เราเป็นคนดูแลทุกอย่าง เพราะฉะนั้นท่านถึงเมตตามาก

เมตตามากยังงี้ ตอนนั้นที่เราออกจากกรุงเทพเราออกปฏิบัติ ก็เราจะออกอยู่ แล้วหาโอกาส พอดีโอกาสดีตอนที่อยู่กรุงเทพนั้น ท่านไปต่างจังหวัด ได้ช่องว่างเราก็ลา สมเด็จพระสังฆราช อ้วน นั้นแหละ มหาวิรวงศ์องค์นั้น ตอนนั้นสมเด็จพระสังฆราชนี่ดูว่าเป็นพระราช กวีหรือใจเราลืมนะสิ พอท่านออกไปเราก็ไปลาสมเด็จพระสังฆราช ท่านก็อนุญาต ท่านไม่รู้ เรื่องรู้อะไรระหว่างสมเด็จพระสังฆราชกับเรา ท่านไม่รู้เรื่องราวท่านก็อนุญาต เราก็เปิดเลย โอ๊ย ท่านเขียนจดหมายตามเรื่อย ๆ เอาผ้าห่มใหญ่ ๆ ส่งมาให้เราแล้วจดหมายแนบมา มหาบัวต้องกลับกรุงเทพ ๆ อยู่อย่างนั้น

ท่านจะเอาให้ได้ให้กลับจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา มาอยู่จักรราชท่านก็เขียนจดหมาย มา ตอนนั้นท่านจะไปอุบล ให้มหาบัวมารอเราอยู่ที่สถานีจักรราช จะผ่านไปทีนั้น ท่านจะ ส่งตรงนั้น ส่งอย่างเด็ดขาดว่างั้นเถอะ ให้กลับกรุงเทพโดยถ่ายเดียว เราก็มีอะไรช่วยอยู่ นะแปลกอยู่ เจตนาดีคนละอย่าง ๆ พอถึงเวลารถจะมาเราก็ไปรออยู่ที่สถานี พอรถ จอดปั๊บท่านโผล่หน้ามาเลย เราก็ปั๊บขึ้นเลย พอขึ้นไปไม่ได้อะไรละ ก็รถมันจอดนาที่ เดียวว่าไง มีแต่ซี้ ๆ มหาบัวต้องกลับกรุงเทพ ๆ อยู่งั้น ไม่ได้พูดสักคำเรานะ มีแต่ท่าน ส่งอย่างเดียว มหาบัวต้องกลับกรุงเทพ ๆ พอดีรถไฟช่วย รถไฟเคลื่อนเราก็ปั๊บโดด ลง ท่านก็ได้แต่ส่ง มหาบัวต้องกลับกรุงเทพ

ทีนี้ครั้งสุดท้ายถวายเพลิงหลวงปู่มั่นเรานี้ละ ท่านก็มา แล้วเพื่อนของท่านเจ้า คุณศรีวรคุณ เป็นน้องชายของท่านเจ้าคุณอุบล ท่านเป็นเพื่อนกันนั่งอยู่ด้วยกัน เราเข้าไปกราบท่าน โอ๊ย เอาใหญ่เลยทีนี้ละ จะเอากลับกรุงเทพเดี๋ยวนั้น กลับพร้อมกับท่าน เลยไม่ใช่เล่น ๆ ขนาด ๑๖ พรรษาแล้วนั้น ท่านจะเอากลับกรุงเทพ พูดให้มันเต็มยศ ตอนนั้นจิตของเราหมุนเป็นธรรมจักร จะกลับไปได้อย่างไร พูดง่าย ๆ จิตมันเป็นธรรมจักร หมุนอัตโนมัติฆ่ากิเลส มีตั้งแต่ฆ่ากิเลสโดยถ่ายเดียว ๆ แล้วจะเข้าไปสั่งสมกิเลสใน กรุงเทพได้ยังไงพูดตรง ๆ

ท่านมีแต่จะให้กลับกรุงเทพ ดูกีด้วยนะ เพราะท่านติดตามมาหลายครั้งหลาย หนไม่ได้ผล คราวนี้ท่านเอาใหญ่ท่านจะเอากลับกรุงเทพพร้อมไปเลย มีแต่จะให้กลับ กรุงเทพถ่ายเดียว ๆ เราก็นิ่ง เอ๊ ทำยังไงนา จนท่านพูดจบแล้วเราถึงจะได้กราบเรียน ท่าน ยังพูดไม่จบเลย เจ้าคุณศรีวรคุณท่านเป็นเพื่อนกันนี่ ฟังท่านเอาอย่างเข้มข้น ๆ ทางนั้นก็คงจะรำคาญ ก็จะทำให้เขากลับไปหาอะไรอีก ท่านว่างั้นนะ นี่ก็ใหญ่โตขึ้นมา ถ้า เป็นผู้เป็นคนที่มือครวเหี้ยเรือแล้ว จะให้ท่านไปเป็นเด็กได้ยังไง ถ้าธรรมดาก็ เป็นพ่อตาแม่ยายแล้ว ยังจะให้ไปเป็นลูกเขยเขาอยู่หรือ ท่านว่างั้น อายุพรรษาก็มากแล้ว แก่ขนาดนี้แล้ว

จากนั้นท่านก็ถามมาหาเรา เราอยากตอบตั้งแต่ท่านยังไม่ถาม นี่ท่านมหา
 พรรษาเท่าไร ๑๖ พรรษา หนูน่ะ ขึ้นอีกนะ ๑๖ พรรษาเป็นอุปัชฌาย์ก็ได้แล้ว จะเอาคืน
 ไปเป็นลูกเขยใหม่ได้ยังไง เราก็เลยรอดตัว ท่านนั่งนิ่งนะ ๑๖ พรรษาเป็นอุปัชฌาย์ก็ได้
 แล้วนี่ จะให้มาเป็นลูกเขยใหม่อยู่ยังไง รอดตัว องค์กรนี้ช่วยนะไม่งั้นจะแก้ยากเหมือนกัน
 แต่เรื่องให้กลับกลับไม่ได้เลย พูดให้มันตรงเสีย เวลานั้นจิตมันเป็นธรรมจักรแล้ว หมุน
 ตัวๆ เลยไม่มีวันมีคืน ไปแต่องค์เดียวอยู่ในป่าในเขาๆ มาเผาศพพ่อแม่ครูจารย์มัน
 เพียง ๔ วัน คืออันนี้มันหมุนตลอด บังคับให้อยู่ได้เพียง ๔ วัน พองานเสร็จแล้วออก
 เลยทีเดียว เพราะอันนี้มันรุนแรงมาก มีแต่จะพุ่งๆ โดยถ่ายเดียว

นี่ละจิตเมื่อถึงคราวที่มันจะออก เป็นอย่างนั้น เวลากิเลสพันไว้นี้ กิเลสก็กล่อม
 ไปทางต่ำๆ ดิ่งลงๆ ทางนี้ก็เคลิ้มกลับไปตามมัน ที่นี้พอธรรมตื่นตัวขึ้นมาแล้วเอาละ
 ที่นี้ พัดกิเลสทั้งวันทั้งคืน บังคับให้หลับ บางที่ไม่หลับ ต้องเอาพุทธโธเป็นคำบริกรรม
 นึกพุทธโธๆ ให้จิตสงบอยู่กับพุทธโธ ไม่งั้นมันจะพุ่งๆ ทางปัญญาจะฆ่ากิเลส กิเลสตัว
 ไหนโผล่ขึ้นมาขาดสะบั้นๆ ถึงขนาดนั้นแล้วมันจะกลับไปได้อย่างไร ไปอยู่กับสมเด็จท่าน
 ได้ยังไง แต่ท่านไม่รู้ภายในของเรานั้นซี การที่จะกราบเรียนท่านยังงี้ต้องมีมารยาท
 ด้วยความเคารพ พอดีท่านเจ้าคุณท่านช่วยเราก็เลยรอดตัวไปได้

ฟังซิ ในงานศพพ่อแม่ครูจารย์มันอยู่เพียง ๔ วัน ขนาดนั้นละ มันอยู่ไม่ได้ มัน
 พุ่งๆ ภายในจิต เรื่องฆ่ากิเลสนี้หมุนตัวๆ มีแต่จะไปทำเดี่ยว ออกทำเดี่ยว นี่ถึง
 กาลเวลามันจะออกมันไม่ฟังเสียงอะไร มีแต่ฆ่ากิเลสตลอดเวลา พองานเสร็จ ๔ วันอยู่
 นั้น โดดเลย ไปคนเดียวๆ ตลอด

เราพูดถึงเรื่องการชำระกิเลส เวลาธรรมมีกำลังแล้วก็เหมือนกิเลสมีกำลังแต่
 ก่อนดิ่งลงกล่อมลง เราเคลิ้มกลับไปตามกิเลส ที่นี้พอธรรมตื่นตัวขึ้นมาแล้ว จะว่าเคลิ้ม
 กลับไปตามธรรมก็ถูกละที่นี้ เคลิ้มไปตามธรรม หมุนตัวๆ เลย พองานเสร็จแล้วโดด
 หนีไปคนเดียว ไปคนเดียวๆ เข้าป่าเข้าเขานั่น ไปทางอำเภอบ้านฝางบ้านฝือคนเดียว
 ทั้งนั้น ใครไปด้วยไม่ได้ ถึงกาลเวลาแล้วใครจะติดตามไม่ได้

ระยะแรกต้องอยู่กับครูอาจารย์ อยู่คนเดียวไม่ได้ต้องหาครูอาจารย์เป็นที่พึ่งที่
 อาศัยคอยแนะนำสั่งสอน พอหลังจากนั้นแล้วอยู่กับเพื่อนกับอะไร อยู่คนเดียวก็ได้
 หลังจากนั้นไปอีกที่นี้ต้องอยู่คนเดียว กับใครไม่ได้ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นเราต้องอยู่คน
 เดี่ยว หลบนะ เพราะพระเณรทั้งหลายจ้องเราตลอดเวลา พอพ่อแม่ครูจารย์มัน
 มรณภาพ ไม่ทราบที่ท่านจ้องมองดูเราแต่เมื่อไร จะทราบได้เวลาพ่อแม่ครูจารย์มัน
 มรณภาพ เกาะพริบเลยเทียว เราก็หลบตลอดเวลา หลบหลายแบบหลายฉบับ

ถ้าหากว่าตกรนเพราะการขโมยหนีจากหมู่เพื่อนนี้ เราลงนรกหลุมลึกๆ เลย เทียว ขโมยหนี กลางวันก็ขโมย คือหมู่เพื่อนเกาะตลอดนี้จะว่าไง ไปกลางวันก็เตรียม ของไว้ไม่ให้ใครเห็น อยู่ในป่าตอนกลางวันเตรียมของเรียบร้อยแล้ว ก็เดินฉากไปดู ลาดเลา ดูพระ ดูลาดเลา องค์กรนี้เดินจงกรม องค์กรนั้นนั่งสมาธิ เห็นท่านไม่สนใจกับเรา แล้ว พอกลับมาบิ๊บบสะพายบาตรบิ๊บบออกทางไม่มีพระ ขโมยหนีกลางวัน ที่นี้กลางคืนก็ อีกเหมือนกัน กลางคืนก็แบบนี้ละ ขโมยหนีตลอดนะ ถ้าว่าตกรน อู๋ เราจมน้ำได้กัน เทวทัตเลย ตกรนเพราะขโมยหนีจากหมู่จากเพื่อน

คือมันอยู่ไม่ได้อยู่กับหมู่เพื่อน จิตมันเป็นธรรมจักรมันหมุนตลอดเวลาไปกับกิเลส มันไม่ได้ถอยนี้ นี่ละถึงขั้นที่ธรรมมีกำลังแล้วเป็นอย่างนั้น กิเลสหมอบๆ โผล่ขึ้นมาขาด สะบั้นๆ นั้นละมันเพลินทำความเพียรเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นจึงต้องอยู่คนเดียว ถ้า มีใครมาก็เหมือนเราจับกระดาษดินสอจะเขียน มีแขกมาหากก็ต้องจับดินสอหรือปากกา อยู่ขึ้นก่อนเขียนไม่ได้ ต้องพูดคุยอะไรเรียบร้อยไปแล้ว ทางนั้นผ่านไปแล้วถึงจะเขียน ต่อไปได้ อันนี้งานของเราก็เหมือนเขียนหนังสือ หมุนตัวๆ พอเกี่ยวข้องกับใคร พูด ออกไปก็เหมือนกับจับปากกาไว้เฉยๆ ใครจะจับ ก็ทางนี้มันหมุนอยู่ตลอด ที่นี้ก็มีแต่ หาทาทางออก เอาขนาดนั้นละ

นี่พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ธรรมเวลามีกำลังแล้วเป็นอย่างนั้น อยู่กับใครไม่ได้ ต้องอยู่คนเดียว หมุนตัวๆ ตลอด จนกระทั่งพุ่งเลย ออก เพราะมันพุ่งเพื่อจะออกอยู่ แล้วนี่ เป็นอย่างนั้นละสำหรับนิสัยเรา ใครก็ตามเถอะถ่ำลงได้ถึงธรรมขั้นสูงขั้นจะไป แล้วอยู่กับใครไม่ได้ มีแต่จะพุ่งทำเดี่ยวๆ เวลาอย่างธรรมดาก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง แต่อัน นี้รู้สึกมันจะมีนิสัยมาตั้งแต่เรียนหนังสือ เป็นอยู่ภายในนะ หากเป็น อยู่กับหมู่เพื่อน เป็นลิงเป็นค่างเหมือนหมู่เหมือนเพื่อนไปเสีย กิริยาภายนอกนะ

เขาว่าอะไรว่าตามเขา เขาเป็นลิงเป็นกับเขา เป็นลิงแบบพระนั่นแหละ หยอก เล่นก็หยอกเล่นแบบพระ เขาเป็นลิงก็ลิงกับเขา ลิงแบบพระ พอจากนั้นแล้วเวลาภาวนา ไม่ให้ใครทราบนะ ไม่ให้รู้เลย เพราะพวกนี้มันเป็นลิงทั้งหมด ออกไปหาเขาก็ต้องเล่น วิชาลิงกับเขาไป พอเข้ามาที่นี้จะเป็นวิชาวรรณ ไม่ให้ใครรู้ละ ไม่ให้รู้ เรื่องภาวนาไม่ให้ ใครรู้เลย กับเพื่อนกับฝูงเรียนหนังสือด้วยกัน แต่ทางนี้ภาวนาตลอดนะ เรียนก็เรียน ภาวนาก็ทำ มันหากเป็นในใจของเราเองไม่มีใครบังคับ มันหากดูตูดหากตี้อยู่ในใจ

เวลาเรียนหนังสือก็ทำอย่างนั้น ไม่ให้ใครทราบ จนกระทั่งออกปฏิบัติถึงเปิดเผย ออกปฏิบัติแล้วที่นี้ ใครก็ทราบได้ละที่นี้ ตอนเรียนหนังสือไม่ให้ใครทราบ มันหาก เป็นอยู่ในจิต นี่ละเรื่องอุปนิสัยของใครก็ตาม มันเป็นอยู่ในๆ ฝึกลึก มันหมุนของมันๆ พอพอตัวแล้วจะออกทำเดี่ยวเท่านั้น อย่างพระยสกุบุตร เป็นลูกเศรษฐีใหญ่ทีเดียว

ไม่ใช่ธรรมดา พ่อแม่เอาสมบัติมากองไว้มอบให้ลูกหมด ลูกคนเดียว แล้วลูกจะไปไหนล่ะ สมบัติเงินทองเรากินถึงวันตายก็ไม่หมด จะไปหาความสุขที่ไหนอีก นี่ก็สุขพอแล้ว ว่าจะให้ลูก ลูกจะไป มีแต่ความกังวล มีแต่ความวุ่นวาย อยู่ไม่เป็นสุขว่างั้นเถอะ แล้วก็บอกพ่อบอกแม่ อยู่ไม่เป็นสุข มันร้อนหมด มีแต่ความกังวลเต็มหมด

พอว่าอย่างนั้นพ่อแม่ก็ห้าม เอาสมบัติมากองให้ดู จนมองไม่เห็นสมบัติประเภทต่าง ๆ เงินสักเท่าไร แล้วจะไปหาความสุขที่ไหนอีก ทางนี้ก็มีแต่วุ่น อะไรก็ตามมีแต่กองวุ่น เห็นไหมล่ะบทเวลาจะออก กองวุ่นทั้งนั้น ไม่ได้ว่าเป็นกองความสุขนะ นี่กองวุ่นทั้งนั้น แล้วลูกจะไปไหน ไปไหนก็จะไปทะเลมันวุ่นวายหนีจากความวุ่นวาย จึงโดดไปหาพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าทรงเดินจงกรมอยู่ โบกมือให้มา ที่นี้ไม่วุ่น ที่นี้ไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวาย เอา มาที่นี้ พอไปฟังเทศน์บรรลุลหรรษอรหันต์ปึง เห็นไหมนั่น ก็มันแก่พอแล้ว จะตัดมาบ่มไม่บ่มมันก็จะหลุดจากข้าวอยู่แล้ว ถึงเวลาแล้วมันก็หลุดจากข้าวไป บรรลุลหรรษปึง

นี่อุปนิสัยเวลามันแก่แล้ว มันแก่มาจากไหน เอาต้นมัน ต้นลำที่จะแก่มาจากการให้ทาน รักษาศีล ภาวนา และความดีทั้งหลายนั้นแหละเป็นเครื่องหนุนหนุนเข้าไปหนุนเข้าไปมากเข้า ๆ หนุนขึ้นสูงขึ้น พอเต็มที่แล้วที่ไหนกังวลหมด ที่ไหนวุ่นวายหมด นั่นอำนาจแห่งบุญแห่งกุศลความดีพอแล้ว อะไรยุ่งหมด ไม่ยุ่งแต่ที่จะออกปฏิบัติธรรมเพื่อความพ้นทุกข์โดยถ่ายเดียว ออกเลย นั่นอย่างนั้นละนะ นี่อุปนิสัย มันจะแก่อย่างนั้นก็จากการสร้างคุณงามความดี สร้างไป ๆ เพิ่มเข้าไป ๆ พอพอแล้วก็อย่างว่าแหละ ไม่ตัดมาบ่มมันก็หลุดจากข้าวได้ผลไม้อ

อันนี้อ่างพระยสกุลบุตรหลุดจากข้าวไปเลย ไม่ต้องมาบ่ม อุปนิสัยเมื่อแก่กล้าแล้วเป็นอย่างนั้น อยู่ไม่ได้ เมื่อถึงเวลาที่ควรจะออก บารมีเต็มที่แล้วอยู่ไม่ได้เลย ดิ้นผิงเลยไปเลย นั่น ถ้ายังไม่ถึงนั้นก็ค่อยบ่มไป ๆ เบื้องต้นความซี้เกียจขี้คร้าน ความตระหนี่ถี่เหนียว ความเห็นแก่ตัว นี่คือกิเลส มันจะครอบไว้ ๆ ถ้าอยู่กับพวกนี้แล้วสบาย ถ้าจะแยกไปทำความดีทั้งหลายไม่สบาย นี่กิเลสหนา พอทำไป ๆ ก็เป็นการเบิกทางไปราบรื่นไป ๆ ที่นี้ไม่ได้ทำความดีอยู่ไม่ได้

อย่างนักทำบุญให้ทาน วันหนึ่ง ๆ ไม่ได้ให้ทานอยู่ไม่ได้ มันไม่สบายใจ ถ้าได้ทำบุญให้ทานแล้วสบายใจ นี่เริ่มแล้วนะ เริ่มเปิดทางออกแล้ว ถ้าวันไหนไม่ได้ทำบุญให้ทาน วันนั้นรู้สึกวุ่นวายไม่สบายใจเลย ถ้าวันไหนได้ทำ ๆ เป็นประจำวัน สบายไปตลอด นั่นนี่ละอำนาจแห่งกุศล ที่นี้พอเต็มที่แล้วก็ออกอย่างว่านี่แหละ เหล่านี้เป็นบารมีทั้งนั้น การทำบุญให้ทานไม่ว่าเราจะทำอยู่สถานที่ใด ๆ ไม่มีที่ลับที่แจ้ง การทำชั่วเป็นชั่ว การทำดีเป็นดีตลอดเวลา ถึงกาลเวลาแล้วบารมีทั้งหลายที่เราสร้างมา ๆ หนุนเข้า ๆ ถึงกาล

แล้วหลุดจากชั่วเลย จะมาบ่มไม่บ่มไม่สำคัญ หลุดจากชั่วเมื่อเต็มที่แล้ว นั่นเป็นอย่างนั้น

พากันสร้างนะความดี ความดีทั้งหลายนี้ละ หนึ่งบวกเป็นสอง สองบวกเป็นสาม สามบวกเป็นสี่เป็นห้า ต่อไปก็ขึ้นเป็นร้อยเป็นพัน เป็นหมื่นเป็นแสน เป็นล้าน พอถึงชั้นล้านแล้วเอาไว้มืออยู่ หลุดจากชั่วเลย อยู่ไม่ได้ มีแต่จะออกทำเดี่ยว นี่ละอำนาจแห่งความดีชนะความชั่วทั้งหลายแล้วความชั่วไม่มีอำนาจ ก็เลสที่เคยกล่อมมาแต่ก่อน กล่อมไม่ได้ ก็เลสเป็นตัววุ่นวายทั้งหมด อยู่กับกิเลสมันวุ่นวาย ออกจากกิเลสไปคือไม่วุ่นวาย ไปเลย นี่ละธรรมช่วยอย่างนี้ช่วยเรา ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัตินะ

นี่ก็อาจจะมีนิสัยอยู่บ้าง จะว่าชมตนเอง อวดตนเอง ก็เอาความจริงมาพูดไม่ทราบจะอวดอะไร ไปเรียนหนังสือหนังสือก็หมอนอยู่กับธรรมอันนี้ละ ดูประวัติพระพุทธเจ้า อ่านประวัติท่านที่แรกก็น้ำตาาร่วงเพราะสงสารท่าน มีความทุกข์ความทรมานมาก พอท่านได้ตรัสรู้ก็น้ำตาาร่วง อัจฉริยะท่าน อันนี้ละเป็นเครื่องหนุนเข้ามาหาใจให้ดูดดื่ม จิตก็เลยหมอนตัวเข้ามา เบื้องต้นก็ธรรมดาเราไม่รู้ภาษาภาษาอะไร บวชก็บวชพอให้พอให้แม่ดีใจ เพราะพ่อของเราน้ำตาาร่วง เราก็เคยพูดแล้ว

พ่อน้ำตาาร่วงคือว่า ขอให้เราบวชที่ไรเราก็เฉย ไม่ตอบ คือถ้าตอบแล้วเป็นจริงทั้งนั้นเรา ถ้าลงพูดอะไรแล้วเป็นจริงทั้งหมด ถ้ายังไม่พูดออกทางไหนก็ได้ เพราะยังไม่ได้พูดเป็นคำสัตย์คำจริง พ่อขอให้บวชไม่รู้กี่ครั้ง แม่ก็ขอให้บวช เฉย ไม่สนใจไม่ตอบ จะว่าไม่บวชก็ไม่ว่าหากไม่ตอบ ที่นี้พ่อก่อน้ำตาาร่วงเท่านั้น ยกลุกขึ้น ยกก็เพื่อจะท่มลง เรื่องการเรื่องงานอะไรๆ ใ้บ้วนึกไว้ใจมั่นได้ทั้งนั้นๆ ยกขึ้นนะนั่นยกเพื่อจะท่มลง ถ้าลงมั่นได้รับอะไรแล้วถูกใจได้เลย แต่เวลาถูกขอให้มั่นบวชมันไม่เคยพูดเคยตอบ หูหนวกตาบอดไปหมด เวลาถูกตายแล้วจะไม่มีใครลากกูขึ้นจากนรก ถ้าไ้ขึ้นลากกูไม่ได้แล้วกูต้องตายจม ลูกกูมากต่อมากกูอาศัยคนนี้คนเดียว ขึ้นเลยนะ ถ้าไ้ขึ้นนี้มันไม่ลากกูแล้วกูต้องจมเลย พ่อว่าอย่างนั้นน้ำตาาร่วงเลยพ่อ

มองไปดูพ่อน้ำตาาร่วง อู๋ย สดสังเวชมากนะ สะเทือนใจหนักทีเดียว หยุดทันทีเลยนะกำลังรับประทาน ไม่อึม โดดหนีเลย กระเทือนใจมาก พอเห็นพ่อน้ำตาาร่วง แม่มองเห็นแม่น้ำตาาร่วงอีก นั่นมันรุนแรงขนาดนั้น โดดหนีเลย สามวันไปวินิจฉัยตัวเอง ตัดสินตัวเอง พูดถึงเรื่องการบวชเป็นยังงัยมันบวชไม่ได้ พ่อได้ถึงน้ำตาาร่วงขนาดนี้ทำไมบวชไม่ได้ เขาเกิดมาชาติไทยของเรานี้ ใครเขาก็บวชทั้งนั้นเขาไม่เห็นตาย บางองค์เป็นถึงสมภารเจ้าวัด ท่านตายกับผ้าเหลืองท่านไม่เห็นเป็นอะไร

งานการอะไรคนอื่นเขาทำได้ ใครเขาทำได้เราก็ทำได้ แต่การบวชทำไมเราบวชไม่ได้ ทั้งๆ ที่เขาบวชได้ทั้งโลกมันเป็นยังงัย นั้น มัดเจ้าของนะนี้ มัดที่จะให้บวชโดย

ถ่ายเดียว สุดท้ายก็ลงใจปิ้ง เอาละที่นี้แน่แล้ว อยากรู้ต้องบวชเท่านั้นเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ มาอีกมาเล่าให้แม่ฟัง มาบอกแม่ขู่แม่ด้วย เพราะลูกส่วนมากจะติดแม่ ไม่ค่อยติดพ่อ ถ้าพ่อใจดีจริง ๆ ลูกก็ติดพ่อ อันนี้ขึ้นอยู่กับที่ใจดี ธรรมดาโบราณเราแม่อยู่กับบ้าน พ่อไปทำการงาน ไม่ค่อยติดพันกับลูกนัก แต่แม่ติดพันกับลูกตลอดเวลา ด้วยเหตุนี้เองลูกจึงมักติดแม่

เราจนกระทั่งเป็นหนุ่มเราก็ติดแม่อยู่ตลอด เอะอะก็มาบอกแม่ บอกขุ่นๆ เอาว่าจะให้บวชจะบวชให้แล้วนะ แต่เวลาบวชแล้วอยากสึกเมื่อไรก็ได้ ใครจะมาบังคับให้บวชเท่านั้นปีเท่านั้นเดือนไม่บวช ว่างั้นนะ ถ้าให้ตามอัธยาศัยสึกเมื่อไรก็ได้จะบวช เราว่าจั้น แม่ก็สาธุ โอ๊ย แม่ฉลาดกว่าลูกเราเห็นตรงนี้นะ ฉลาดกว่าลูกยังไป สาธุ ลูกบวชออกมาจากอุปัชฌาย์แล้วจะมาสึกต่อหน้าคนมาก ๆ แม่ก็ไม่ว่า ฟังซินะ อุบายแม่หวาน ล้อมเก่งนะ แม่อยากเห็นผ้าเหลืองในขณะที่ลูกบวชแม่ก็พอใจแล้ว ลูกออกมาแล้วอุปัชฌาย์ยังไม่ไป พระสงฆ์ทั้งหลายมาบวชก็ยังไม่หนี คนที่ไปบวชก็เต็มอยู่นั้น ลูกจะมาสึกต่อหน้าคนมาก ๆ แม่ก็ไม่ว่า แม่อยากเห็นผ้าเหลืองในเวลาบวชเท่านั้นพอ

ความจริงแม่คิดไว้หมดแล้ว มันจะมาสึกได้อย่างไร ไม่บวชไม่ดีกว่าหรือ บวชแล้วมาสึกต่อหน้าคน ขายหน้าที่สุด แม่ก็รู้ว่านิสัยเป็นยังไง เราก็ว่า ถ้างั้นก็บวช โยมแม่เปิดโอกาสให้สึกเมื่อไรก็ได้ เอ้า บวช ก็จนกระทั่งปานนี้ เห็นไหมล่ะ มันเป็นเองแหละ เหตุที่จะบวชก็เพราะเหตุนี้เอง ครั้นบวชแล้วอ่านหนังสืออ่านธรรมะ อ่านเข้าไป อ้าว มันดูตลกเข้าไป ๆ เรื่อย ๆ ทางโลกจิตไปจางไป ที่นี้ก็ฟุ้งเลยเท่านั้นแหละ นั่นเรื่องราว เรียนหนังสืออยู่ก็ไม่หยุดการภาวนา เอาอยู่อย่างนั้นตลอด พอใจ ๆ ทางด้านภาวนา

จนกระทั่งเสร็จจากการเรียนหนังสือ ก็ตั้งสัจจะไว้แล้วนี่จะออกโดยถ่ายเดียว ก็ออกฝั่งเลย จนกระทั่งมาเป็นหลวงตาอยู่นี่ละ มันก็ฝังอยู่ภายในใจ ฝังอยู่ลึก ๆ ไม่ให้ใครทราบนะ เรียนหนังสืออยู่กับเพื่อนกับฝูง เขาเป็นเหมือนลิงเหมือนค่าง เวลาเข้าชุมนุมเพื่อนฝูงเราก็เป็นลิงกับเขาเสีย เป็นลิงของพระนั่นแหละ ไม่ใช่เป็นลิงแบบโลก ตลกเฮฮาบ้างอยู่ในวงของพระ เราก็ไปแบบเขา แต่ใจอยู่ภายในไม่ให้ใครทราบ ภาวนาตลอด ไม่ให้ใครทราบตลอดเหมือนกัน ไม่ให้ใครทราบเลย ไม่มีใครจะรู้ว่าเราภาวนา มันเป็นอยู่ลึก ๆ ไม่บอก ออกนี่ถึงได้รู้ ออกสนามขึ้นเวทีแล้วถึงจะรู้ว่าเราออกภาวนาแล้วที่นี้ มีเท่านั้นละ มีอะไรอีกที่นี้ หมดแล้วนะ ให้พากันสร้างนะความดีงาม ไม่ไปไหนนะ จะมาหุนเรา ๆ ทั้งนั้น ถวายอะไรก็ถวายเสียแล้วก็ให้พร ให้พรแล้วก็ไปละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz